

MİYASE SERTBARUT

Hayaller Hawaii

ÇÖP PLAZA-2

 tudem

MİYASE SERTBARUT

Hayaller Hawaii

ÇÖP PLAZA-2

ÇÖP PLAZA 2 HAYALLER HAWAİİ

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Irmak Ertaş
KAPAK RESMİ: Maria Brzozowska
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mart 2020 (5000 adet)

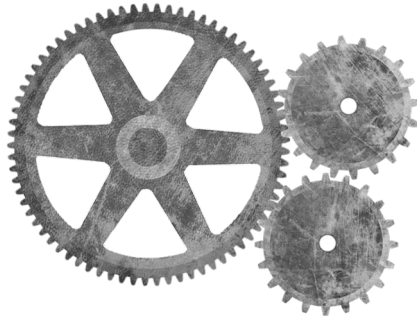
ISBN: 978-605-285-310-8
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

MİYASE SERTBARUT

Hayaller Hawaii

ÇÖP PLAZA-2

© tudem

Miyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu.

Yani o öyle zannediordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü, roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.

Karnının ağrısı geçti. Kitapların

bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Komşumuz Çok Acayip* adlı romanı 2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik

Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. *Sınavsız*

Hava Sahası adlı oyunu pek çok okulda

sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları:

Ünsüz Youtuberın Günlüğü, Koşkent'in Kayıp

Çocukları, Gizli Bahçe Masalları...

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

İlk okuma:

Emre ile Cemre (10 kitap)

Masal:

Bir Dilek Tut

Akvaryumdaki Denizkızı

Öykü:

Kırmızı Kartal, Altın Avcıları Plajda, Tuna'nın Büyülü Gemisi, Yangın Tüpyüle Uçan Çocuk, Saat Canavarı, İkizler İz Peşinde

Roman:

Sarı Maymun, Kaçak Köpek Biber, Yalancı Portakal, Yılkankale, Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar, Yuan Huan'ın Kulübesi, Kimsin Sen?, Sisin Sakladıkları, Ortak Ruh, Kapiland'ın Kobayları, Kapiland'ın Karanlık Yüzü, Kapiland'ın Kıyameti, Çöp Plaza 1, Çöp Plaza 2 – Hayaller Hawaii, Ara Âlem 1-Tarlakoz'un Tuzağı, 2-Yasak Oyun, 3-Yeniden Doğuş, Buz Bebekler, Gerçekle Büyümek Düşlerle Yürümek

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

Bölümler

Altın Vuruş ... 7

Yürüyenler ... 26

Ejderhalı Okul ... 37

Balina Murat ... 49

Elit City Koleji ... 59

Mavi Güllere İnanmak ... 70

Güliz City ... 75

İsyen ... 84

Âdem'le Havva Albümü ... 101

Kurbağa Ve Panda ... 108

Maskeli Gece ... 117

Çevre Yolu, Gece Saat İki ... 126

“Sen Yürüyenlerdensin!” ... 131

Son Karıncalar ... 136

“En iyi şiiri yenilen yazar.”

Sarp Palaur (Şanişer)

ALTIN VURUŞ

Murat, çekçeğini sürükleyerek Elit City'nin yüksek duvarlı bahçesinin yanından geçiyordu. Telefonundan tek kulaklıkla *Norm Ender* dinliyordu. Yarım saattir dönüp duran aynı şarkı, *Mekânın Sahibi*. Youtube'da dinleyici sayısı yüz elli milyonu geçmişti ve Murat şarkıyı çoktandır ezberlemişti.

İki insan boyu yüksekliğindeki duvara bakarak nakaratı mırıldandı.

*Mekânın sahibi geri geldi,
Bebeleri pistten alalım, alalım.*

Sonra müziği kapadı, ne zaman bu yoldan geçse duvarın diğer tarafında yaşadığı o üç ay, zihninde yeniden canlanırdı. İçini çekti, bu duvarın arkasına bir daha kâğıt ve plastik toplamak için bile olsa giremeyecekti.

* * *

Sağlık Bakanlığı'nın pilot bölge olarak Elit City'de başlattığı "Birlikte Yaşam Projesi" başarısız olmuştu. Çünkü seçkin aileler Çöp Plaza halkı ile aynı havayı solumak istemeyip başka sitelere taşınmıştı. Üç ayın sonunda bakanlık projeyi iptal etti ve Çöp Plaza halkına, *eski mahallenize döneceksiniz*, dendi.

Onlar siteden ayrılır ayrılmaz bahçedeki prefabrik evler çarçabuk söküldü. Villa sahiplerine haber verildi; *ortam temiz, dönebilirsiniz*, dendi. Zafer, Elit City sakinlerininindi, projeyi iptal ettirmek için biraz ter, çokça da para dökmüşlerdi.

Sitenin eski hâline kavuşması için son sürat çalışıldı. Havuzlar temizlenip klorlu sularla dolduruldu. Yürüyüş yollarındaki halılar yenilendi. Binaların tepeden tırnağa boyanması için bir firmayla anlaşıldı. Çöp Plaza halkından geriye bazı duvar yazıları da kalmıştı, boyacılar sıkı sıkı tembihlendi, *yazılardan geriye bir nokta bile kalmasın*, dendi. Boyacılar molasız fırça salladılar sabahdan akşama kadar. Duvarların birinde şöyle bir cümle vardı:

MANKAFALAR YARGILANACAK!

O bölümü boyayan işçi, mankafaların kim olduğunu bir süre düşündü, gençler şamata olsun diye mi yazıp geçmişti? Belki öyleydi, belki değildi; fırçasını sallamaya devam etti.

Site içindeki çimlerin, çiçeklerin de bakımı yapıldı. Maskeli adamlar börtü böcek kalmasın diye sağa sola zehir püskürttü. Maskesiz canlılar yani karıncalar, kelebekler, arılar, salyangozlar Çöp Plaza halkı kadar şanslı olamadılar, başka bir mahalleye kaçmak için fırsat bulamadılar...

Villa çatılarına kuş kaçırان sinyal cihazları tekrar monte edildi. Ağaç tepelerindeki yavru kuşlar henüz yuvadan uçacak güçte değildi. Ağızlarını kocaman açıp günlerce anne beklediler, çok açıldılar. Beklenen kanatlı anneler, yuvalarına dönemediler, çok çırpındılar fakat her seferinde görünmez bir sinyale çarptılar. Bu

zalimlik en çok kedilere, köpeklere yaradı, Elit City duvarının dibindeki yaralı kuşların neden çoğaldığını onlar hiç sorgulamadı. Böylece sitenin görkemli günlerine dönmesi çok da zaman almadı. Dünya ormansızlaşsa da bir kanun hâlâ vardı, adına yüzlerce yıl önce “*orman kanunu*” demişlerdi, kimileri buna “*kapitalizm*” demeyi seçti, biz şöyle desek de yeter: “*Güçlü zayıfı ezer.*” Kediler, köpekler, böcekler, balıklar hep bu kurala uyar ama insanın buna uyması... İşte asıl vahşet tam da buradan doğar.

Gelelim Çöp Plaza halkına. Alelacele mahallelerine döndüklerinde evlerinde başkalarının barındığını gördüler. Bu yeni insanlar, bozuk Türkçeleriyle durumu açıklamaya çalıştılar. *Ev boştu, girdik* dediler. Elleriyle göğüslerine vurarak *Afgan, Suriye, Pakistan, Irak* dediler. *Savaş, ekmek, ölüm, iş* dediler. İzinsiz girdiklerini kabul ettiler ve zorluk çıkarmadan bu derme çatma mekânları asıl sahiplerine teslim ettiler. Fakat çok da uzağa gide-mediler. Hurda depolarına yakın, elektriği, suyu olmayan başka barınaklara geçtiler. Onlar da Çöp Plaza halkıyla aynı işi yapacaktı. Coca Cola kutusu, Süttaş kapları, yeşil Persil şişeleri, Castrol ve Shell motor yağı ambalajları ve kâğıt toplayacaklardı. Ambalaj toplamak dünyada yeni bir tarım şekliydi. Köylerde nasıl en vasıfsız insan bile elma toplayabilir, patates sökebilirse şehirlerde de en vasıfsız insanlar plastiğin, kâğıdın çuvala nasıl konacağını bilirdi, üstelik Türkçe bilmeden de bu iş yapılabilirdi.

* * *

Murat, Elit City duvarını çoktan geçmiş, o üç ayı zihninden silmişti, şimdi aklında yalnızca çekçekteki kâğıtların kaç kilo geleceği vardı. Hurda deposuna doğru yürüyordu, yükü ağırdı.

Depoya bitişik barınağın önünden geçerken durdu. Yükünü kantarın üstüne çekmeden önce kollarını dinlendirse iyi olurdu. Barınaktan sesler geliyordu, kulak kabarttı, bir şey anlamadı, çünkü konuşulan dil Arapçaydı. Tenekeci İhsan onlar için “yeni yoksullar” diyordu. Yıkık duvarın üstünden görebildiği kadarıyla sanki hâllerinden pek de şikâyetçi değillerdi.

Murat kendilerini düşündü, onlardan daha iyi durumdaydılar, en azından aile bir aradaydı, kardeşleri okula gidebiliyordu. Ama bu yabancıların çocuklarının çoğu okula da gitmiyordu. Murat için bu, en önemli tehlikeydi; okula gitmeyen, sokağa giderdi, sokakta para kazandıran en yaygın iş, kendi yaptığı işti, toplayıcılık... Artık bir sokağa girip de çöp konteynerinin başına gittiğinde eskisi gibi dolu bulmuyordu. Hayır, insanlar daha az çöp atıyor falan değildi, daha fazla deterjan, daha fazla dondurma, daha fazla mobilya evlere ambalajıyla giriyordu. Doğal olarak bir süre sonra evden torba torba atık çıkması gerekirdi, zaten öyle de oluyordu ama her on dakikada bir, sokaktan bir toplayıcı geçiyordu, konteynerde işe yarar ne varsa alıp götürüyordu. Murat’ın canını sıkan buydu; ruh hâli, tarlasındaki patateslerin başkası tarafından talan edildiğini gören bir çiftçiden farksız değildi.

Bunları düşünerek depoya doğru ilerleyen delikanlının can sıkıntısı fazla uzun sürmedi. Çünkü az sonra kantarda tartılacak olan çekçekteki yükü hiç de hafif değildi. Zaten bu yabancıların hedefi Türkiye değil, buradan başka bir ülkeye geçebilmektir. Murat’a bir süre daha sabretmek düşecekti. Ülkeler, savaş çıkartırken sonrasını düşünmezdi. Bunca insan, bu insanların geride bıraktığı evleri, keçileri, kedileri, köpekleri ne hâldeydi?

Deponun avlusuna girdiğinde aklını tırmalayan yeni yabancıları düşünmekten vazgeçti. Tenekeci İhsan kâğıt çuvallarının başındaydı. Değerli bir kitap bulabilir miyim umuduyla çuvaldikileri yere boşaltıyor, sonra gerisin geri dolduruyordu. Bir kez Faruk Nafiz diye imzalanmış bir kitap bulduğunda Murat onun nasıl sevindiğini hatırladı.

“Bak! Soyadı kanunundan önce basılmış, bu yüzden sadece Faruk Nafiz diye imzalamış!”

Bu isim Murat’a hiçbir şey ifade etmemişti, eski bir şair olduğunu, ders kitaplarında şiirlerinin yer aldığını da İhsan’dan öğrenmişti. Tenekeci İhsan o imzalı kitabı iyi bir paraya sattıktan sonra Muratların evine de bir torba yiyecek getirip bırakmış, “Biraz da siz yiyin Faruk Nafiz’in ekmeğini.” demişti.

İşte o zaman Murat merak etmiş, internette adamın şiirlerini aramıştı. Bulduklarından birini beğenmiş, hatta bir kısmını ezberlemişti.

*Caddeden sokaklara doğru sesler elendi,
Pencereler kapandı, kapılar sürmelendi.*

Şair, bunu ayrıldığı sevgilisi için yazmış olabilirdi ama Murat şiirdeki sürgülü kapılarda, kapanan pencerelerde kendi hayatını da görür gibi olmuştu. Çünkü şehir ne kadar kalabalık olursa olsun sokaklarda dolaşırken yalnızlığı iliklerine kadar hissederdi. Şimdi ise kantarın kırmızı ibresi kaç gösterecek, onun heyecanı içindeydi. Çekçeğini kantarcıya yaklaştırdı, ağır çuvalı ikisi birlikte tartının üstüne bindirdi.

“Taş mı koydun oğlum çuvalın içine, eşek ölüsü gibi.”

İhsan öteden laf attı. “Eşek ölüsünün ağır olduğunu nerden biliyorsun?”

Kantarcı cevap vermedi. İhsan'ın lafı uzatmayı sevdiğini biliyordu, hem de ona verilecek öyle alengirli lafları da yoktu. Kantarın ibresi 148'de durdu. Kantarcı, ısıklık çaldı.

“Vay be! Kâğıtları ıslatıp mı getirdin yoksa?”

Murat güldü “Yok abi, sen benim hile yaptığımı gördün mü hiç?”

“Nasıl bu kadar ağır çekti o zaman?”

“Hayallerimi yükledim abi, ondan ağır geliyor.”

Kantarcı bir kahkaha savurdu.

“Vay vay... Yaşına başına bakmadan bir de şairlik mi taslıyorsun sen?”

İhsan çuvaldan seçtiği beş kitapla doğruldu kitap yığınının başından. Kantara doğru yaklaştı.

“Kantarcı! Sen çöplüğün ne hazineler barındırdığından habersiz misin? Gerçek şairler, filozoflar asıl buradan çıkar, çöplükten...”

Kantarcı elindeki deftere Murat'ın adını yazıp sonra kâğıt miktarını ekledi. Bu arada, *İhsan'a ne desem, nasıl karşılık versem* diye düşündü, buldu da.

“Bunlar boş sözler İhsan, boş! Bir gün gerçek bir hazine bulun da benim kara kantarda değil, kuyumcu terazisinde tarttırın. İşte o zaman istediğin gibi horozlanabilirsin.”

“O da olacak...” dedi Murat. “Yakında altın vuruş yapıp felsefeyi size bırakacağım.”

“Her hafta her kâğıtçıdan duyuyorum ben bunu, ama bugüne kadar altın vuruş yapana rastlamadım. Kâğıtçıların definecilerden farkı yok, hepiniz hayalcisiniz.” dedi kantarcı, sonra elindeki defteri kapatıp duvara dayalı çelik rafın en üstüne koydu.

“Yetmiş dört lira alacağın var.” dedi Murat’a.

Delikanlı elini uzattı. “Şimdi ver.”

“Valla para mara yok, yarın patron uğrayacak, para bırakırsa veririm.”

Murat boşta kalan eliyle havada bir şey yakalamış gibi yaptı.

“Hayaller Hawaii, gerçekler sanayii!”

Depo avlusunda şakalaşmalar devam etti, taa ki sokakta siyah lüks bir otomobil durana kadar.

“İşe bak! Belediye başkanı mı geldi acaba?” dedi kantarcı. “Yakında seçim de yok ama.”

İhsan merakla arabaya doğru ilerledi. Murat da arkasından yürüdü. Otomobilin arka kapısı açıldı, kırk yaşlarında, gömleğinden ayakkabısına kadar kendisine özen göstermiş bir adam indi aşağıya. Aracın kapısını kapatacakken içeriden zarif bir el onu durdurdu.

“Açık kalsın.”

Bu sesin sahibi yine adamla aynı yaşlarda bir kadındı.

Adam, avlu kapısından kendisine bakan İhsan ve Murat’a yöneldi.

“Burada bir dernek sorumlusu varmış, onu arıyoruz.”

“Benim.”

Adam, İhsan’ı şöyle bir süzdü. “Yardıma ihtiyacımız var.”

“Buyurun, elimizden gelen bir şey olursa...”

“Bir kaybımız var.” dedi adam. “Bulanı ödüllendireceğiz. Aradığımız şey bir fotoğraf albümü, yanlışlıkla çöpe atılmış, sizlerden biri bulmuştur diye düşünüyoruz.”

“Hangi mahallede, hangi sokakta atılmış?” diye sordu İhsan. Kim, nerede eşelenir en iyi o bilirdi.

“Esat’ta, Başak Sokak’ta.”

Hayaller Hawaii, Gerçekler Sanayii

Ambalaj toplamak dünyada yeni bir tarım şekliydi.
Çöp Plaza halkı bu şehir tarlalarında yaz kış çalışırdı...

Murat da aynı ortamın işçisiydi. Kulağındaki rap şarkılardan ve hayallerinden güç alırdı. Cam gibi saydam bir çocuktuktu, ama tıpkı camlar gibi kırıldığında keskinleşirdi. Hayatının yarısı plastik, yarısı kâğıt olsa da hedefi 'imkânsız istemek'ti. Murat, başına ne gelirse gelsin uslanmayacaktı.

*Geri dönüşüm için malzeme toplayarak hayatlarını
sürdüren insanların romantizmi ile devleşmiş firmaların
realist oburluğunun yarattığı dengesizliğin hikâyesi...*

ISBN: 978-605-285-310-8

9 786052 853108

www.tudem.com

f t @ tudemyayinrubu